

Kirke- bladet

for Ubberup Valgmenighed

Nr. 12
september, oktober, november
2012

MORGEN

Nu drejer vort land sig mod solen
vort landskab får farver og glød
det dybeste grønt, det himmelske blå
kaldt frem gennem mørke og død.

Nu vågner hver skabning på marken
nu letter hver gråspurv og stær
nu åbner hver blomst for farvernes spil
nu grønnes de grålige træer.

Nu rammer en dagning din pude
og vækker dig menneskebarn
lys kalder dig frem og løser dig fri
af drømmenes filtrede garn.

Nu drejer vort land sig mod solen
så se dog mit barn, hvad du ser
at lyset går frem og åbner din dag
og dagen blir din mens det sker.

Digtet er af Jens Rosendal fra hans "Vadehavssuite".

Præsentation af Ubberup valgmenigheds nye præst.

Kære alle i Ubberup valgmenighed

Lad mig begynde med at sige, at jeg er meget beæret over at være blevet valgt som jeres nye præst, og jeg glæder mig til at komme i gang. Jeg har helt fra min første kontakt med valgmenigheden fået indtryk af et sted med en god ånd og et stærkt fællesskab – lige sådan et sted, jeg har drømt om at lægge mine kræfter. Mit ønske gik i opfyldelse, og det er jeg himmelhenrykt over! Det var flot, at så mange af jer havde mulighed for og lyst til at komme og møde mig d. 11. juli, hvor jeg blev endeligt godkendt som jeres nye præst. 142 mennesker blev der talt, og jeg blev flot modtaget med fine blomster, glade smil, venlige ord og mange varme håndtryk! En overvældende og dejlig velkomst.

Jeg er 29 år gammel og har boet det meste af min barndom på Midtjylland. I 1999 flyttede jeg med min familie til Kalundborg, hvor jeg gik i gymnasiet. Mine forældre bor fortsat på Røsnæs, så jeg har gennem de sidste mange år bevaret kontakt med og kendskab til området.

Jeg blev ordineret til præst i februar 2012 for at varetage et vikariat i Soderup - Kr. Eskilstrup pastorat på Midtjylland. Stillingen i Ubberup bliver således mit første faste embede. I samarbejde med bestyrelsen og menigheden er det mit ønske at holde gang i aktiviteter og arrangementer, der henvender sig til forskellige aldersgrupper, sådan at kirken og valgmenighedens fællesskab kan blive ved med at være en naturlig del af hverdagen, hvad enten man er ung eller gammel. For mig er det endvidere vigtigt, at kirken og præsten udviser rummelighed og nærvær, så kirken kan være for alle og fungere som et sted, man kan dele glæde og sorger og søge trøst i svære stunder. Som jeres præst vil jeg med glæde stå til rådighed for alle, der måtte ønske at tale med mig.

Min mand hedder Jóannes og er cand.mag. i russisk og religionsvidenskab. Han er af færøsk afstamning, deraf det særprægede navn – det er den færøske udgave af Johannes. Vi har en datter på halvandet år, der hedder Vibe. Hun er en lille spirrevip, der truer med at blive lige så snakkesalig som sine forældre... Så nu kan vi vist bare vente os!

Jóannes og jeg holder begge meget af musik, film og af at læse bøger, men mest af alt holder vi nok af at tilbringe tid med andre mennesker. Vi ser frem til at involvere os i Ubberup valgmenigheds fællesskab og til at lære jer at kende.

Anna Blemmer Monrad

Prædiken fra d. 11/6 hvor menigheden godkendte Anna Monrad

Prædiken til 5. søndag efter trinitatis

1. Petersbrev kap. 2,4-10 og Matthæusevangeliet kap. 16,13-26.

Der indgår en hel del sten i disse to tekster. Der tales om hovedhjørnestenen – det er Kristus, som samtidig for nogle er en anstødssten, en klippe til at snuble over. Der nævnes nogle mystiske levende sten, og endelig hører vi, hvordan Simon får tilnavnet Peter, der betyder sten eller klippe. På den klippe siger Jesus, at han vil bygge sin kirke.

Der er byggesten til et væld af prædikener i de her tekster, men før vi bliver helt forstenede, må jeg hellere komme i gang med én af dem!

I teksten fra Matthæusevangeliet spørger Jesus spørger først sine disciple, hvem folk siger, han er. Det er der flere bud på – de fleste mener, at han er Johannes Døberen eller en af de gamle profeter, der er vendt tilbage. Derefter spørger Jesus disciplene, hvem de mener, han er. Simon Peter svarer "Du er Kristus, den levende Guds søn". Her rammer Simon Peter i plet, for mere præcist kan det ikke siges. Jesus er Kristus, frelseren. Peters bekendelse er ultrakort, men tilstrækkelig. Jesus siger til Simon Peter, at fra nu af skal han kaldes Peter, og hans bekendelse skal være fundament for kirken. Han får nøglerne til Himmeriget, den såkaldte nøglemagt. Ved hjælp af deres forkyndelse skal Peter og de andre disciple få folk til at tro på Kristus og dermed åbne døren til Himmerige for dem.

"Jeg vil bygge en kirke", siger Jesus til Peter, "og dødsrigets porte skal ikke få magt over den". Det var ikke blot et smukt løfte, for idéen om en kirke viste sig at være et bæredygtigt koncept. Der blev bygget kirker og dannet menigheder, som har holdt Jesu ord levende fra dengang og frem til i dag. Her små 2000 år efter sidder vi her mellem Betlehems Kirkens trygge mure, som jeres forgængere rejste til sig selv og kommende slægter. Kirken her er bygget af sten, men den egentlige kirke, den der gør ordet levende, den er bygget af kød og blod. Vi, der mødes i kirken og samles om ordet, dåben og nadveren, vi er kirken. Vi er de levende sten, som der står i teksten fra 1. Petersbrev. "Kom til ham, den levende sten, og lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab".

For os i dag siger det sig selv: Uden menighed, ingen kirke. Uden medlemmer, ingen Ubberup valgmenighed. Men vi skal ikke længere tilbage end til Luthers tid, før det ikke var en selvfølge. Den katolske kirke var dengang et stort og selvkørende magtapparat. Præster og biskopper var højt hævet over menigheden. De holdt messe på latin, og derfor forstod almindelige mennesker ikke et muk. Man kunne også betale præsten for at holde en privat messe for sine afdøde slægtninge, altså en gudstjeneste, hvor kun præsten selv var til stede. Alt dette fandt Luther absurd og forkert, og derfor pegede han på netop disse ord fra 1. Petersbrev, og brugte dem til at argumentere for "det almene præstedømme". Det almene præstedømme vil sige, at alle, der er døbt, er præster og kan gøre det, en

præst gør. Præster, biskopper og pave har altså ingen særlig magt, alle kristne står lige over for Vorherre. Dåben er det, der gør os til kristne, den gør os til levende sten. Ved dåben får vi alle del i den nøglemagt, Jesus gav til Peter. Luther skrev, at "enhver, der er krøbet ud af dåben, kan rose sig af allerede at være indviet til præst, biskop og pave". I praksis var det dog dengang som nu mest praktisk, at man udvalgte én person til at være præst for de andre. Men det almene præstedømmme gælder stadig, og derfor skal man f.eks. ikke være præst for at døbe et barn, i en nødsituation kan enhver, der selv er døbt, gøre det.

Vi er altså de levende sten, som kirken består af. Den kristne kirke bygger på menighedens bekendelse til Kristus som Guds søn. Det var præcis dette, Grundtvig også opdagede, og som han kaldte for "sin mageløse opdagelse". Grundtvig indså pludseligt, at det ikke er Bibelen, men menigheden, der er det allermost grundlæggende for kirken. Trosbekendelsen er i den henseende central, fordi den rummer essensen af vores tro, og fordi netop de ord har været sagt i kirken til alle tider. Trosbekendelsen er det levende ord, der gør Kristus og troen på ham nærværende for os. I salmen "Kirken den er et gammelt hus" er det tydeligt at se, at de levende sten fra 1. Peters brev passede perfekt i Grundtvigs kram.

Men nu tilbage til Peter. Det er nemlig afgørende for os, at det var en person som Peter, Gud valgte som klippegrund for sit kirkebyggeri. Petros betyder klippe på græsk, men Peter var langt fra altid klippefast i sin tro. Vi ved fra historierne om ham, at han indimellem var svag og tvivlende. I den fortælling, hvor Jesus gik på vandet, bød han Peter at komme ud til sig. Peter trådte ud på vandet, men da han så et stormvejr nærme sig, blev han bange, og i det samme begyndte han at synke ned i vandet. Og i den afgørende og farefulde stund, hvor Jesus blev ført for rådet i Jeru-

salem og dømt til korsfæstelse, var Peter så svag og bange, at han hele tre gange fornægtede sit tilhørsforhold til Jesus. Peter var altså ikke stenhård, han var en forvitret klippe med sprækker og revner af angst og tvivl. Alligevel blev han udvalgt til discipel, og hans bekendelse blev grundlag for kirken. Det er et held for os andre levende sten, for vi har også revner og sprækker af tvivl i os, vi kan også forvitte. Det er ikke altid, at vi kan leve op til vores egne eller andres forventninger. Vi oplever alle indimellem, at vi svigter eller ikke slår til – i ægteskabet, overfor vores gamle forældre, overfor vores børn, overfor den fremmede i nød eller på vores job. Eller vi forsømmer vores familie på grund af vores job.

Vi kan også pludseligt opleve, at der går revner i de relationer, som vi troede var stabile og stærke. Så mærker vi angsten krybe ind af sprækkerne, den angst, der føder tvivl. Vi er aldrig så robuste, at vi ikke kan gå i stykker.

I disse situationer er det godt at vide, at vi stadig er Guds børn. Det blev vi i dåben, og det bliver vi ved med at være. På trods af, at vi svigter andre og svigtes af andre. Som der står i 1. Petersbrev, så er vi et helligt og udvalgt folk, der skal leve vores liv i Guds underfulde lys. Kristus var helstøbt, fuldent og klippefast, som kun Gud kan være det. Men det er godt at huske på, at den kristne tro spirede og groede blandt og i mennesker, der i bund og grund var præcis lige så utilstrækkelige som os. Peter blev ikke forkastet på trods af sine svigt og løgne. De samme vilkår gælder for os.

Pointen er altså, at Peter var et ganske almindeligt menneske og langt fra altid skarpsindig og heltedmodig - det ser vi også klart i

den tekst, vi har hørt om Peter i dag. Kort efter at Peter har sagt sin bekendelse og fået overdraget nøglemagten, trækker han Jesus til side og afviser al den snak om at Jesus skal lide og dø. Det vil Peter ikke høre tale om. Han har tydeligvis ikke fattet meningen med det hele, han har ikke forstået, at Jesu lidelse, død og opstandelse skal ske i overensstemmelse med Guds plan. Jesu svar til Peter er meget kontant: "Vig bag mig Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil." Løsrevet set er svaret uforsonligt og hårdt, men vi, der kender fortsættelsen på evangeliet ved, at Peter senere svigter og fornægter Jesus, og set i det lys er kritikken måske mere berettiget. Sådan er det med Bibelen - der væves tråde frem og tilbage mellem skrifterne og fortællingerne. Historierne tager farve af hinanden. Det er en fordel at kende fortsættelsen af historien om Peter, for den kaster lys over det, vi hører i dag. Bibelen er ikke en kriminalroman, der kun kan læses én gang. Når man læser en god krimi, er man åndeløs af spænding, men når det sidste blad er vendt, er spændingen udløst og bogen bliver værdiløs. Så længe man husker plottet, husker, at det var butleren, der var morderen, så gider man ikke læse bogen igen. Men sådan er det ikke med Bibelen. Den bliver kun bedre af at blive læst mange gange. Fortællingerne trækker på hinanden og lukker sig op, når de læses op mod hinanden. Bibelen er stadig en bestseller, fordi den er så kompleks, og fordi den giver os fortællinger at spejle os i, fortællinger, der siger noget grundlæggende om vores liv.

De tekster, vi har hørt i dag, siger noget grundlæggende om det at være kristen og det at være en menighed. Når I går ind i

deres kirke, er det døbefonten, I ser som det første. Dåben er indgangen til menigheden og udgangspunktet for vores liv som kristne. Dåben sætter os i et forhold til Gud. Som Guds børn skal vi leve vore liv i Guds underfulde lys. Kirken er grundlagt på bekendelsen til Kristus. Når vi er sammen som en menighed, er vi de levende sten, der tilsammen udgør kirken. Når vi siger trosbekendelsen, holder vi liv i kirken og i troen. Når vi går ud herfra, bærer vi troen og glæden med os. Derude må vi lade troen have indflydelse på vores liv og dagligdag. Vi skal lade troen farve vores forhold til andre mennesker, så de føler sig levende og favnet af Guds kærlighed. Vi, de levende sten, skal være stenlevende og bære glæden ud i verden.

Amen.

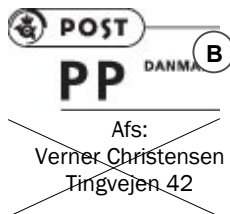
Anna Monrad

**Billeder fra onsdag d. 11/7
hvor menigheden godkendte Anna Monrad som vores nye præst**

Ubberup Valgmenighed, Gudstjenester mm.

- 02 september 14:00 Indsættelse af Anna Monrad
09 september 10:00
12 september 19:00 Tilrettelagt af konfirmanderne. Alle er velkomne
16 september 10:00 Høstgudstjeneste. Efterfølgende kaffe i kirken
23 september 10:00
30 september 10:00 Konfirmation
07 oktober 10:00
14 oktober 10:00 Efterfølgende kaffe i præstegården
21 oktober 10:00
28 oktober 10:00
04 november 19:00 Alle Helgen
11 november Ingen
18 november 10:00
25 november 10:00
-

Arrangementer efterår 2012:

- 02 oktober 19:00 Sangaften i samlingssalen
31 oktober 19:00 Foredrag af Jens Baumann om Tømmerup Friskole.
22 november 19:00 Foredrag af Gunnar Lund Sørensen:
"Hvor er folkekirken på vej hen"
-

Kirkebil: Henvendelse til Steen Gammelby senest fredag kl. 18.00. Tlf. 59504336 - 40413347. Kirkebil kan også benyttes til møder og foredrag.

Telefonnumre:

Formand:

Steen Gammelby, 5950 4336

Graver:

Malene Allpass, 2285 3140

Graver:

Birgitte Simonsen 2285 3140

Organist:

Karen Margrethe Gammelby, 5950 0207

Kasserer:

Lonny Sørensen, 5929 4052

Præst:

Anna Blemmer Monrad telefon, 5950 7008

Mail: ubberupvalgmenighed@mail.dk

Hjemmeside: www.ubberupvalgmenighed.dk

Træsnit af Sven Havsteen-Mikkelsen
Redigeret af Claus T. Eriksen
Udgivet af Ubberup Valgmenighed
Ekspedition: Verner Christensen, tlf. 5950 0301
Tryk: Sejer's Bogtryk, tlf. 5965 6888